

Arrest

nr. 278 651 van 12 oktober 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming van 16 mei 2022.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 mei 2021 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 12 augustus 2021 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verwierp het beroep tegen deze beslissing met het arrest nr. 270 944 van 5 april 2022.

Op 16 mei 2022 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten,

[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 08.09.2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 05.04.2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Eerste middel

Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikels 2,, 7.eerste lid 1° , en 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling;.

Schending van artikel 3 , 8 van de EVBM .

Schending van het principe van een goede rechtsbedeling waaronder de zorgvuldigheidsplicht die bij de Administratie rust.

Schending van het redelijkheidbeginsel dat beveelt dat de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens verenigbaar zijn met het door de verweerder genomen besluit.

Schending van het principe van evenredigheid van de maatregel;

Schending van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet

Dat verzoeker het voorwerp maakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringbevoegdheid, en de beslissing verzoekende partijen op te leggen het Rijk te verlaten binnen de dertig dagen is alvast een uitoefening van de weigeringbevoegdheid, , zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat de beslissing inzake verzoekende partij gemotiveerd is door het feit dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum . Er wordt geen verwijzing gemaakt naar het feit dat de verzoekende partij niet over een geldig paspoort zou beschikken , doch enkel naar het gebrek aan visum.

Deze beslissing dient te worden vernietigd.

Het bevel is gemotiveerd door de loutere verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Dit artikel impliceert dat een bevel 'moet' gegeven worden.

Deze verplichting houdt evenwel niet in dat niet onderzocht dient te worden of verzoeker op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel.

De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk.

Er dient zelfs wanneer een bevel 'moet' afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoeker geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn.

Vooreerst ook dient te worden vastgesteld dat de verwijzing naar een gebrek aan een geldig visum niet van aard is om de beslissing te ondersteunen.

Zoals de beslissing van het CGVS dd; 08.09.2021 naar dewelke huidig bevel verwijst het stelt, is de verzoekende partij een internationaalbeschermd die in het bezit is van een Griekse identiteitsdocument en verblijfsdocument.

Zij dient geenszins in het bezit zijn van een geldig paspoort, - dat in eau niet eens vermeld wordt, - met geldig visum vermits zij geacht is als internationaal beschermden , onttrokken te zijn van de bevoegdheid van zijn oorsprongland en dat zij bijkomeend geen contact meer mogen onderhouden met het Ambassade in het land.

Als titularis van een verblijfsdocument in Griekenland en van een international UNO paspoort afgegeven in Griekenland dient evenmin de verzoekende partij in het bezit te zijn van een geldig visum.

Dat hieruit volgt dat de motivatie van het BGV niet als rechtmatig kan worden aanzien en dat de beslissing derhalve dient te worden vernietigd.

Dat verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet verhoord werd alvorens de beslissing getroffen werd.

Dat de verzoekende partij derhalve geen kans hebben gekregen om nogmaals te kunnen herhalen :

- Dat het de verzoekende partij in Griekenland niet mogelijk is om een onderdak te vinden bij gebrek aan geld en omwille van het feit dat zij aan geen werk kan geraken dat haar in staat zou plaatsen om een kamer in huur te nemen, om een huurwaarborg te betalen, om haar gas en elektriciteit en water te betalen.

- Dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij op psychologisch gebied heel labiel blijft zoat zij een kwetsbaar profiel vertoont dat met de erbarmelijke levensomstandigheden van zowel de asielzoekers als de internationaalbeschermden in Griekenland niet verenigbaar is..

Dat deze situatie gekend is van de DVZ of diende gekend te zijn, mits aandachtige lezing van het administratief dossier en verhoren van de verzoekende partij, voor de beslissing te treffen.

Dat uit de beslissing niet blijkt dat de verwerende partij haar toestand in aanmerking heeft genomen, noch dat deze situatie onderzocht werd, rekening houdende met één bijzonder kwetsbaar profiel.

Dat de beslissing bijgevolg de aangehaalde middelen schendt en in het bijzonder de rechten van het minderjarig, ziek kind aantast.

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en dat de gevolgen ervan het evenredigheidsbeginsel schenden ;

Dat de getroffen beslissing tevens de zorgvuldigheidplicht schendt;

Dat de beslissing derhalve niet wettig is gemotiveerd en dient te worden vernietigd;

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel.

Dat uit de beslissing geenszins blijkt dat met deze omstandigheden op een of andere wijze rekening werd gehouden, daar waar deze elementen niet anders dan aanwezig kunnen zijn in het gemeenschappelijk administratief dossier.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om toegang te tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat het nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C- 301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde ˆnsianHousewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, StoreWBHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoekende partij nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het invoeren van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Moest verzoekende partij gehoord zijn dan had zij kunnen op werpen dat een terugkeer naar GRIEKENLAND niet mogelijk is gelet op haar uiterst kwetsbaar profielis.

Zij had eveneens kunnen laten gelden dat een terugkeer ,naar Griekenland haar zal blootstellen op extreme armoede en haar zal beroven van haar vriendenkring die haar in België steunt en haar helpt haar trauma te verwerken en te boven komen.

De verzoekende partij vreest in geval van terugkeer naar Griekenland in extreme armoede te moeten leven, hetgeen ertoe leidt in extreem gevaarlijke wijken te verblijven.

Dat Griekenland dankzij drastische maatregelen de nog niet voorbijgane sanitaire crisis vrij goed heeft kunnen beheren, doch zich thans in een verergerde financiële toestand bevindt, die de mogelijkheden van de verzoekende partij om haar leven op te bouwen ernstig komen beperken.

De inkomsten en de tewerkstelling in Griekenland zij immers grotendeels afhankelijk van het toerisme een tak van de economie die uiteraard ook zwaar aangetast wordt door de financiële crisis die thans reist, gelinkt aan de oorlog in Oekraïne en de olie en gascrisis..

De verzoekende partij als erkende vluchteling, - voor zover de status niet ingetrokken werd omwille van haar langdurig verblijf buiten Griekenland, heeft thans geen recht meer op materiële hulp die zes maand na de toekenning van de status stopgezet wordt, maar zal derhalve geen mogelijkheid hebben om aan een werk te geraken.

Dat een daling van het toerisme een rechtstreeks impact heeft op de officiële tewerkstelling maar ook op het zwart werk en in fine de bedelarij.

De verzoekende partij heeft als vreemdeling en vluchteling die de taal niet machtig is geen kans om in aanmerking te komen voor een job als een autochtoon er naartoe streeft, maar zal evenmin in die omstandigheden in aanmerking komen voor informeel werk.

De sanitaire crisis heeft daarnaast ook de grenzen van het gezondheidssysteem aangetoond, een systeem waartoe de armen geen toegang hebben..

De beslissing van het CGVS komt deze elementen en de gevolgen van de crisis niet tegemoet."

3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoeker blijk van deze motieven te kennen nu hij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In een eerste middelonderdeel voert verzoeker aan dat hij niet dient te beschikken over een geldig paspoort aangezien hij internationale bescherming verkreeg in Griekenland. Verzoeker betoogt dat hij onttrokken is van de bevoegdheid van zijn land van herkomst en dat hij zich niet mag wenden tot de ambassade om een paspoort te bekomen.

In de eerste plaats dient de Raad op te merken dat verzoeker niet verduidelijkt waarom zijn vluchtelingenstatus tot gevolg heeft dat hij niet langer in het bezit moet zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, zoals voorzien in artikel 2 van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker aanvoert dat hij zich niet langer kan wenden tot de Afghaanse autoriteiten, dient opgemerkt te worden dat Griekenland als lidstaat van de Europese Unie de kwalificatierichtlijn heeft omgezet (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming). Artikel 25 van de richtlijn voorziet dat houders van een internationale beschermingsstatus de nodige documenten kunnen bekomen bij de lidstaat die hen de beschermingsstatus heeft toegekend. Verzoeker toont niet dat er onterecht toepassing werd gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet.

3.3. Verzoeker beroept zich vervolgens op de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Verzoeker wijst op zijn kwetsbare psychologische toestand. De Raad dient echter op te merken dat verzoeker zijn betoog niet onderbouwt met stukken.

In het administratief is daarenboven een interne nota vervat van 16 mei 2022, waarin betreffende verzoekers gezondheidstoestand als volgt gemotiveerd wordt:

“Betrokkene verklaart last te hebben van duizeligheid. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. Ten slotte merken we op dat betrokkene reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat en dat hij niet aannemelijk maakt dat eventuele medische zorgen beschikbaar en ontoegankelijk zijn in het land waar hij reeds internationale bescherming geniet.”

In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, blijkt uit het bovenstaande dat bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met zijn gezondheidstoestand. Verzoeker laat na te verduidelijken waarom verweerders beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Wat betreft het hoger belang van het kind en zijn gezinsleven, voert verzoeker geen concrete grieven aan. Verzoeker verwijst in het middel naar een ziek minderjarig kind, maar uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker een alleenstaande man is, zonder kinderen. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.4. Verzoeker voert vervolgens aan dat hij bij zijn terugkeer naar Griekenland blootgesteld zal worden aan extreme armoede en daardoor in extreem gevaarlijke wijken zal moeten verblijven. Griekenland zou zich in een verergerde financiële toestand bevinden. Verzoeker betoogt dat hierdoor zijn mogelijkheden om een leven op te bouwen beperkt zijn. Omwille van zijn langdurig verblijf buiten Griekenland, zou verzoeker aan geen recht meer hebben op materiële hulp. Verzoeker betoogt tevens dat hij geen mogelijkheid zal hebben om aan het werk te gaan. Voor zover verzoeker met zijn betoog zich beroept op een schending van artikel 3 van het EVRM, dient hij te doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in hun land van herkomst een ernstig reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. Hij moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eenvoudige bewering of een gestaafde vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad dient op te merken dat, in het kader van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, er reeds een onderzoek werd uitgevoerd in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, die overeenstemmen met artikel 3 van het EVRM. Uit deze procedure blijkt dat er geen reden was om aan verzoekers internationale bescherming of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Indien verzoekers van mening zijn dat de situatie in Griekenland in die mate veranderd is dat een nieuwe toetsing aan artikel 3 van het EVRM zich opdringt, komt het verzoeker toe hiervan een begin van bewijs aan te brengen. Verzoeker beperkt zich evenwel tot een theoretische uiteenzetting van de aangevoerde rechtsregel. Hij voert geen nieuwe concrete elementen aan waaruit kan blijken dat zij een risico lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

3.5. Waar verzoeker zich beroept op de schending van het hoorrecht, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State in zijn arresten stelt dat het principe *“audi alteram partem”* dezelfde inhoud heeft als het hoorrecht als Europees beginsel van behoorlijk bestuur (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329; RvS 30 november 2016, nr. 178.727).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 13 juli 2021 gehoord werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. In het kader van zijn verzoeker en de daaropvolgende beroepsprocedure bij de Raad kreeg verzoeker de mogelijkheid om alle elementen aan te brengen die hij nuttig achtte. Verzoeker verduidelijkt niet waarom hij nogmaals gehoord diende te worden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

Verzoeker voert geen concrete elementen aan die erop wijzen dat hij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van het bestreden bevel hadden kunnen beïnvloeden. De schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT